

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: K. S.**, bytem „X“, zastoupeného Thomasem Hofmeisterem, MBA, obecným zmocněncem, místem podnikání Veverkova 494/35, Praha, IČ 74693433, adresa pro doručování Burešova 1663, Praha, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2012, č.j. 4965/DS/2012, JID 167224/2012/KUUK/Ne,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností – oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10.10.2012, č.j. MgMT-SČ 049161/PŘ/1824/2012/Ti, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) č. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 8.5.2012 v 15.19 hod., na Cínovci, silnice E 55, jako řidič vozidla Peugeot, rz „X“, jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem povolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h, přičemž mu byla Městskou policií Dubí naměřena rychlost 65 km/hod. a při zvážení odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/hod., byla žalobci jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy ve výši 62 km/hod., za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500,- Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce v řízení před soudem opakovaně uvedl, že žalovaným je pouze správní orgán I. stupně. Žalobce však již k žalobě přiložil i rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17.12.2012, č.j. 4965/DS/2012, JID 167224/2012/KUUK/Ne, o odvolání proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Vzhledem k obsahu žaloby, z níž je zřejmé, že žalobce tvrdí, že se uvedeného přestupku nedopustil a s odkazem na ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), které mimo jiné stanoví, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, je zřejmé, že předmětem přezkumu jsou obě uvedená rozhodnutí a žalovaným vystupujícím za oba správní orgány je dle s.ř.s. Krajský úřad Ústeckého kraje.

Žalobce v žalobě popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že správní orgán rozhodoval na základě nesprávných a nepravdivých důkazů. Strážníci Městské policie doložili do spisu školení strážníků, včetně obsluhujícího strážníka J., který dne 8.5.2012 měřicí zařízení radar Pro Laser III PL-DOK I, výr. č. 067/06 obsluhoval. Na potvrzení o provedeném školení, však strážník Jurco není v seznamu proškolených strážníků uveden. Je pravdou, že uvedený strážník vlastní osvědčení o proškolení, avšak na jiném měřicím zařízení. V rozporu s předpisy tak tento strážník obsluhoval přístroj na který nebyl proškolen. Z nákresu měření rychlosti radarem je patrné, že radar je umístěn na levé straně z pohledu řidiče, tedy směrem od označení na nákresu „SRN“ směrem k Cínovci, avšak z radarového snímku, který pořídil strážník J. je patrné, že radar byl v tu dobu umístěn na pravé straně z pohledu řidiče, tedy ze směru k označení „SRN“ na nákresu. Toto tvrzení dokazuje i snímek, který pořídil strážník radarem, kdy je vidět zadní část dopravní značky kruhového objezdu a za ním dopravní značka zákaz odbočení vlevo. Uvedený důkaz měření radarem je nepravdivý a neměl být podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), použit. Strážníci, kteří vykonávali služební úkoly na místě, nepoučili žalobce o jeho právu nevypovídat, popřípadě požádat, aby věc byla vyřešena ve správním řízení. Z písemného oznámení nevyplývá, že by byl žalobce poučen o jeho právech, není o tom učiněn žádný záznam. Navíc strážníci ani neuvedli, proč na oznámení není připojen podpis žalobce. Správní orgán dále neseznámil žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Má-li správní orgán za to, že v protokolu o ústním jednání ze dne 3.10.2012 tuto povinnost splnil, není zde jediný důkaz k tomu, aby toto tvrdil. Na přiložené důkazní fotografii je vidět osazení dopravní značkou IS12a začátek obce Cínovec v době, kdy proběhlo měření rychlosti a ten stejný snímek o cca 8 měsíců později, kdy je stejná značka o 120 m blíže k obci. Toto dokazuje, že konstatování žalobce o neoprávněném měření v nezastavěném území jako na území obce je relevantní. Společenská nebezpečnost v takovém území nemůže být vykládána tak, jak uvedl správní orgán. Zcela nepřiměřeně zastává názor, že žalobce nemohl předvídat, zda se v této části území, kde se měření rychlosti provádělo, nepohybují chodci či cyklisté. Tento úsek je rovný, přehledný a žalobce se domnívá, že tak byl nejsnazším prostředkem k vybírání pokut. Žalobce namítl, že celkem 5 důkazů předložených ve správním řízení není v souladu s právním řádem nebo minimálně jsou na hraně právního řádu a jejich předkládání se jeví jako neobjektivní a tendenční. V této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 34/97. V řízení tak byla poškozena žalobcova práva na spravedlivé rozhodnutí na základě důkazů a oběma rozhodnutími správních orgánů bylo poškozeno jeho dobré jméno.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí. K žalobním námitkám uvedl, že měření bylo prováděno měřicím zařízením TRUCAM, v.č. TC001276, jehož ověřovací list je rovněž součástí spisu. Toto zařízení je strážník Jurco oprávněn obsluhovat. Městská policie Dubí používá k měření i zařízení ProLaser III PL-DOK I, čímž došlo ze strany správního orgánu I. stupně k chybě v psaní, když v odůvodnění rozhodnutí uvedl název jiného zařízení, než kterým byla rychlost žalobce skutečně měřena. Vzhledem k tomu, že součástí správního spisu byl i ověřovací list zařízení ProLaser III PL-DOK I, nebyla tato chyba v psaní zjištěna ani v odvolacím řízení. Všechny další údaje týkající se místa, času i naměřené rychlosti jsou správné a byly prokázány výstupem z měřicího zařízení TRUCAM, v.č. TC001276. Skutečnost, zda bylo měřicí zařízení umístěno na levé či pravé straně komunikace, nemá pro posouzení přestupku žádný význam. K porušení poučovací povinnosti žalovaný uvedl, že oznámení dopravního přestupku ze dne 8.5.2012 obsahuje všechny potřebné náležitosti, včetně popisu přestupkového jednání a jeho právní kvalifikace. Žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání na den 3.10.2012 a v tomto předvolání byl poučen o tom, že bude mít možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí v souladu s ust. § 36 správního řádu. V rámci ústního jednání byl opět poučen o svých právech. Vzhledem k tomu, že žalovaný další dokazování neprováděl, nebylo třeba žalobce opětovně předvolávat. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 76/2010-76 a č.j. 1 As 57/2009-51.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce po řádném poučení nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy s.ř.s, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným vyplývají následující podstatné skutečnosti. K oznámení o přestupku ze dne 8.5.2012, č.j. 4-57/12, byl přiložen i záznam z měřicího zařízení TRUMCAM, s.č. TC001276, na němž byla vozidlu žalobce zn. Peugeot, rz „X“, naměřena rychlost po odpočtu 62 km/hod. v obci Cínovec na silnici E 55 09. Dále je součástí spisu mapka ukazující polohu radaru ve vztahu ke značce začátek obce IS 12a. Z ověřovacího listu č. 8012-OL-70333-11 ze dne 9.12.2011 se podává, že měřicí zařízení TRUMCAM, s.č. TC001276, bylo ověřeno a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel. Z osvědčení ev. č. 1181040/213 ze dne 15.12.2011 vyplývá, že R. J., služební číslo 016, úspěšně absolvoval základní školení operátora laserového měřiče rychlosti LTI 20/20

TRUCAM. Z vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, územní odbor Teplice, ze dne 28.12.2011, č.j. KRPU-129241/ČJ-2011-040906, a z jeho přílohy vyplývá, že v obci Město Dubí/Cínovec ve směru SRN – ČR může být podle § 79a zákona o silničním provozu prováděno měření rychlosti silničních vozidel.

Soud konstatuje, že v obou rozhodnutích správních orgánů, a to v rámci hodnocení důkazů v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v rámci rekapitulace v rozhodnutí žalovaného se vyskytuje odkaz na měření přístrojem PROLASER III. K tomuto zařízení je ve spise založen i ověřovací list a potvrzení o absolvování školení strážníků městské policie. Ze shora uvedených důkazů, a zejména záznamu z měření je však patrné, že ve skutečnosti bylo měření prováděno zařízením (rychloměrem) TRUMCAM, s.č. TC001276, které obsluhoval strážník Jurco. Veškeré údaje ze kterých vycházely správní orgány se shodují se záznamem ze zařízení TRUMCAM, s.č. TC001276, zejména jde o místo, čas, rychlost, osobu obsluhující a značku vozidla. Je patrné, že správní orgány vycházely z uvedeného záznamu ze zařízení TRUMCAM, s.č. TC001276, ačkoliv v odůvodnění rozhodnutí je uveden chybný typ zařízení. Z osvědčení ev. č. 1181040/213 pak vyplývá, že osoba obsluhující měřící zařízení TRUMCAM byla řádně proškolená. Uvedenou vadu spočívající v nesprávném označení měřícího zařízení považuje soud za zřejmou nesprávnost, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud dále nepovažuje za podstatné, zda se měřící zařízení nacházelo na pravé či levé straně silnice, stejně jako to, zda osoba vyhotovující mapku určující polohu měřícího zařízení zakreslila toto měřící zařízení na správnou stranu vozovky. Uvedená mapka má pak především ilustrovat, že k měření došlo až za značkou Obec IS 12a, což je v daném případě nesporné. Ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu stanoví, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Z uvedeného vyplývá, že zde nejsou stanoveny specifické nároky na charakter důkazů, pokud tento není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. V daném případě tak soud považuje záznam z měřícího zařízení za relevantní a stěžejní důkaz.

Žalobce dále namítl, že nebyl řádně poučen ze strany strážníků o právu nevypovídat, popř. o právu požádat, aby věc byla řešena ve správním řízení ani mu nebylo sděleno, jakého přestupku se měl dopustit. Soud k tomu uvádí, že tuto námitku žalobce nevznesl po celou dobu správního řízení, a proto správní orgány neměly ani důvod zvažovat výslech strážníků, který žalobce v průběhu správního řízení nenavrhoval. Navíc není zřejmé, jaký dopad by toto tvrzené porušení povinností strážníků mělo mít na práva žalobce, neboť tento před strážníky nevypovídal a věc byla řešena ve správním řízení, kde svá práva žalobce řádně uplatňoval. Poučovací povinnost podle § 6 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, nemá v daném případě vztah k opatřeným důkazům. Soud tedy shledává tuto žalobní námitku jako zcela nedůvodnou.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

O právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu byl žalobce poučen již v předvolání ze dne 11.9.2012, č.j. MgMT/093661/2012. Z protokolu o ústním jednání ze dne 3.10.2012, kterého se žalobce zúčastnil, jednoznačně vyplývá, že práva k nahlédnutí do spisu při jednání žalobce nevyužil. Soud má tak za to, že správní orgán I. stupně své povinnosti uvedené v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dostál.

Žalobce dále namítl, že v daném úseku silnice vůbec neměla být měřena rychlost, a to s ohledem na nulovou nehodovost a nezastavěnost území.

Podle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Z vyjádření k měření rychlosti vozidel v katastru města Dubí na rok 2012 ze dne 28.12.2011 vyplývá, že policie povolila v úseku, kde bylo provedeno měření rychlosti žalobce, toto měření provádět obecní policií Města Dubí, a to z důvodu, že je v daném úseku překračována nejvyšší rychlost vozidel, což mimo jiné případ žalobce jen potvrzuje, a že zde jsou stížnosti místních obyvatel a tuto komunikaci využívají cyklisté a chodci (turisté a místní obyvatelé). Bezpečnost silničního provozu nelze poměřovat jen počtem způsobených nehod a soud konstatuje, že v daném případě bylo podle § 79a zákona o silničním provozu měřeno v daném úseku oprávněně. Soud v tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, 1 As 57/2009, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že „*účastník silničního provozu je totiž povinen řídit se dopravním značením i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné. Porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech, tedy mj. v případě krajní nouze či nutné obrany (§ 2 odst. 2 zákona o přestupcích).*“ Toto žalobce netvrdil, ani ze spisu nevyplývá, že by takové okolnosti v daném případě nastaly. Jistě součástí přestupku je a vždy musí být i materiální stránka přestupku spočívající ve společenské nebezpečnosti spáchaného jednání. K tomu je však nutno uvést, že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, 5 As 104/2008, www.nssoud.cz). V daném případě překročil žalobce rychlost nejméně o 12 km/hod. a ve věci nejsou dány žádné další skutečnosti, které by společenskou nebezpečnost jeho jednání snižovaly. Za tyto skutečnosti nelze považovat to, že se v daném případě jednalo o nezastavěné území obce či o to, že na tomto úseku silnice se žádní chodci či cyklisté právě nevyškytovali.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. ledna 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová